

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 1 września 2025 r.

Poz. 3901

Sygn. akt II SA/Lu 947/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Jacek Czaja
Sędziowie	Sędzia WSA Grzegorz Grymuza (sprawozdawca)
	Asesor sądowy Bartłomiej Pastucha
Protokolant	Specjalista Agata Jakimiuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 czerwca 2025 r.

sprawy ze skargi A. N. oraz M. N.

na uchwałę Nr XXIX/196/05 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 6 września 2005 r.

w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień

stwierdza nieważność uchwały Nr XXIX/196/05 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 6 września 2005 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień w części dotyczącej działki oznaczonej w ewidencji gruntów nr 745/5 położonej w Korytkowie Dużym, obręb 0014 Korytków Duży, gmina Biłgoraj.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem

Sygn. akt II SA/Lu 947/24

Uzasadnienie

W dniu 30 grudnia 2024 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie wpłynęła skarga A. N. i M. N. (dalej także jako „skarżący”) na uchwałę Nr XXIX/196/05 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 6 września 2005 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień (Dz.U. Województwa Lubelskiego nr 214, poz. 3488) w części obejmującej działkę nr 745/5 położoną w miejscowości Korytków Duży obręb 14 gmina Biłgoraj.

W skardze uchwale zarzucono:

1. naruszenie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.0 z 2018r. poz.1945 z późn. zm.) w związku z art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne(Dz.0 z 2019 r. poz.725 ze zm.) które polegało na błędnej wykładni przewijającej się uznaniem, że można sporządzić plan miejscowy na zwykłej mapie ewidencyjnej bez wykorzystania urzędowych kopii map zasadniczych, gromadzonych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym w sytuacji, gdy w dacie podejmowania skarżonej uchwały istniały w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym mapy zasadnicze (sytuacyjno-wysokościowe dla miejscowości objętych wymienioną uchwałą;

2. naruszeniu interesu prawnego skarżącego, polegającego na przeznaczeniu w miejscowym planie przestrzennym do zalesienia części działki stanowiącej moją własność oznaczoną numerem ewidencyjnym 745/5 położonej w miejscowości Korytków Duży gmina Biłgoraj w sytuacji, gdzie na części działki został wybudowany dom jednorodzinny (2024 r.) przylega do działki zabudowanej nr 741 oraz graniczy w całości z działką 746 (droga gminna) co za tym idzie działka posiada bezpośredni dojazd z drogi gminnej. W tej chwili działka nr 745/5 o powierzchni 0.2380 ha jest działką częściową zabudowaną, w części grunty rolne i częściowo las oznaczenie (U14 ZL). Przeznaczenie części działki do zalesienia uniemożliwia mi jej zabudowę budynkami mieszkalnymi jednorodzinnymi przeznaczonymi dla rodziny. Ponadto w skarżonej Uchwale nr XXIX /196/05 z dnia 6 września 2005 r. o planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Biłgoraj, terenów leśnych i zalesień nie określono kto i kiedy oraz na czyj koszt ma dokonać tego zalesienia. Ponadto do zalesienia wyznaczono część mojej działki (nieruchomości) a nie całość terenu a taka sytuacja powoduje nieporozumienia i konflikty sąsiedzkie (nie z mojej winy) gdzie świadczy to o nierównym traktowaniu wszystkich mieszkańców.

Wskazując na takie zarzuty, których uzasadnienie przedstawiono w dalszej części skargi, wniesiono o stwierdzenie nieważności uchwały nr XXIX/196/05 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 6 września 2005 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień w części obejmującej działkę nr 745/5 położonej w miejscowości Korytków Duży obręb Korytków Duży (14) gmina Biłgoraj.

Skarga została poprzedzona wezwaniem organu do usunięcia naruszenia prawa.

W odpowiedzi na skargę reprezentujący Radę Gminy Biłgoraj – Wójt Gminy Biłgoraj podniósł, że organ nie znalazł podstaw do uwzględnienia przedmiotowej skargi wobec powyższego pozostawia stwierdzenie nieważności w/w uchwały Rady Gminy w Biłgoraju w części wskazanej w skardze do uznania Wysokiego Sądu.

W uzasadnieniu takiego stanowiska organ wskazał, że po przeanalizowaniu akt sprawy nie znalazł podstaw do uwzględnienia przedmiotowej skargi, natomiast mając na uwadze, iż uchwały sprzeczne z prawem nie powinny funkcjonować w obrocie prawnym, co leży niewątpliwie w interesie publicznym, Gmina Biłgoraj pozostawia uznaniu Wysokiego Sądu zasadność stwierdzenia nieważności w/w uchwały w zakresie wskazanym w skardze.

Dodatkowo organ wyjaśnił, że nieruchomości skarżących objęta jest również ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla powiększenia cmentarza grzebalnego w miejscowości Korytków Duży uchwalonego Uchwałą Nr X/63/19 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 30 maja 2019 r. (Dz. Urz. Woj. Lubelskiego z 2019 r. poz. 4279) i oznaczona jest symbolem 1R - teren rolniczy, 1ZL - teren lasu i 1MN/ML - tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i rekreacyjnej.

Rozpoznając sprawę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz.U. z 2023 r., poz. 1634 ze zm. - dalej jako: „p.p.s.a.”) sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje między innymi orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego i inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej (art. 3 § 1 pkt 5 i 6 p.p.s.a.). Stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Zgodnie z art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r., poz. 40 ze zm. - dalej jako: "u.s.g.") każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Powyższy przepis nie wprowadza ograniczenia terminem prawa strony do zaskarżenia uchwały organu gminy do sądu administracyjnego. W przypadku aktów prawa miejscowego, do których zaliczyć należy także uchwały w przedmiocie uchwalenia i zmiany planu miejscowego, ograniczenie takie nie wynika również z art. 94 ustawy o samorządzie gminnym.

Co do zasady prawa do żądania stwierdzenia nieważności uchwały nie pozbawia strony fakt poddania uchwały kontroli organu nadzoru urbanistycznego. Brak stwierdzenia przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy w trybie art. 91 ust. 1 u.s.g. nie wyłącza dopuszczalności wniesienia skargi na podstawie art. 93 ust. 1 u.s.g., ani też w żaden sposób nie wpływa na ocenę zgodności z prawem zaskarżanej uchwały organu gminy przez sąd administracyjny.

Również fakt niezgłoszenia przez zainteresowanych uwag w toku trwającej procedury planistycznej związanej z uchwaleniem planu miejscowego nie wyłącza uprawnienia strony do wniesienia skargi na uchwałę do sądu administracyjnego. Analogicznie także brak aktywności strony w procedurze uchwalania studium, w tym również nie zgłoszenie wniosków dotyczących studium, nie pozbawia strony możliwości zaskarżenia planu miejscowego, ani też w żaden sposób nie determinuje sposobu rozstrzygnięcia sprawy przez sąd administracyjny.

Z przepisu art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 1945 ze zm. - dalej jako: "u.p.z.p.") wynika, że podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Mając na uwadze, że do dla oceny wadliwości aktu co do zasady nie są istotne przepisy prawa z daty stwierdzenia jego nieważności, lecz przepisy obowiązujące w dacie jego wydania, przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stosowano w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw.

Przy zaskarzaniu uchwał organów gminy pierwszoplanowe znaczenie ma kwestia posiadania przez stronę interesu prawnego albowiem zgodnie z art. 101 § 1 u.s.g. uchwałę zaskarżyć może tylko podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą.

Legitymacja do wniesienia skargi na uchwałę podjętą w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przysługuje nie temu, kto ma w tym interes prawny, ale temu, czyj interes prawny został naruszony skarżonym aktem.

Dla skutecznego wniesienia skargi konieczne jest wykazanie przez stronę, że właśnie wskutek podjęcia zaskarżonej uchwały został naruszony jej konkretny interes prawny lub uprawnienie przez ograniczenie lub pozbawienie uprawnień wynikających z przysługującego mu prawa. Innymi słowy, należy wykazać, że wskutek podjęcia kontestowanej uchwały doszło do naruszenia konkretnego i aktualnego, prawem chronionego interesu lub uprawnienia podmiotu wnoszącego skargę oraz wskazać naruszenie przez organ gminy konkretnego przepisu prawa materialnego, wpływającego negatywnie na sytuację prawną skarżącego.

Naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia kwestionowanym aktem musi mieć charakter konkretny i aktualny, a ponadto musi być naruszeniem zindywidualizowanym, wymierzonym w realne i zdadne do wskazania dobra prawne, z których korzysta sam skarżący; powinno być tego rodzaju, aby można było stwierdzić, że bezpośrednio wyzuwa skarżącego z przysługujących mu praw albo ogranicza go w sposobach czynienia użytku z dotychczas przysługującego uprawnienia.

Źródłem naruszenia interesu prawnego może być jedynie bezpośrednie oddziaływanie przepisu planu miejscowego, w tym w szczególności zmiana przeznaczenia terenu skarżącego, wprowadzenie określonych ograniczeń w jego zagospodarowaniu, nakazów lub zakazów.

W sprawie tak rozumiany interes prawny skarżących do wniesienia skargi na uchwałę podjętą w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie budzi wątpliwości albowiem są oni właścicielami

nieruchomości objętej ustaleniami zaskarżonego uchwałą planu miejscowego, przy czym zmiana ta negatywnie oddziałuje na sferę interesów właścicielskich skarżących (wyklucza możliwość zabudowy tej części działki, która jest objęta zaskarżonym planem miejscowym).

Naruszenie przez uchwałę interesu prawnego skarżących uzasadnia jedynie legitymację skargową, co stanowi warunek konieczny do rozpoznania skargi przez sąd. Nie oznacza natomiast, że tym samym naruszone zostało również prawo przedmiotowe, a to dopiero implikuje stwierdzenie nieważności uchwały przez sąd administracyjny.

Uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu wymaga kumulatywnego spełnienia obu warunków, czyli zarówno naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia skarżących, jak i naruszenia prawa przedmiotowego.

Warunkiem uwzględnienia skargi jest więc sprzeczność uchwały z prawem.

Jak wskazano już wyżej podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

W skardze w pierwszej kolejności postanowiono zarzut naruszenie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, które polegało na błędnej wykładni przewijającej się uznaniem, że można sporządzić plan miejscowy na zwykłej mapie ewidencyjnej bez wykorzystania urzędowych kopii map zasadniczych, gromadzonych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym w sytuacji, gdy w dacie podejmowania skarżonej uchwały istniały w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym mapy zasadnicze (sytuacyjno-wysokościowe dla miejscowości objętych wymienioną uchwałą).

Powyższy zarzut, jako zarzut dotyczący naruszenie trybu sporządzania aktu prawa miejscowego, mógłby skutkować nieważnością uchwały tylko wtedy, gdyby naruszenie trybu sporządzania planu miało charakter istotny.

Co więcej z uwagi na treść art. 101 ust. 2 u.s.g., który stanowi, że przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli w sprawie orzekał już sąd administracyjny i skargę oddalił wyjaśnić należy, że z regulacji tej wynika możliwość tylko jednokrotnej kontroli przez sąd administracyjny legalności aktu skarżonego na podstawie art. 101 u.s.g.

Mając więc na uwadze, że procedura związana z wydaniem uchwały Nr XXIX/196/05 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 6 września 2005 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień była już wcześniej poddana kontroli Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, który m.in. orzekał już w tym przedmiocie w sprawie sygn. akt II SA/Lu 1187/17 oddalając skargę i nie stwierdzając istotnych naruszeń trybu sporządzenia planu, w niniejszej sprawie należało przyjąć, że przy uchwalaniu zaskarżonej uchwały nie doszło do istotnego naruszenia trybu sporządzania planu miejscowego.

Inaczej ocenić należy natomiast kwestię naruszenia zasad sporządzania planu, przy czym wyjaśnić należy, że powaga rzeczy osądzonej, o której stanowi norma art. 101 ust. 2 u.s.g., dotyczy sprawy, w której sąd administracyjny rzeczywiście orzekał i skargę oddalił, z wyłączeniem jednakże oceny naruszeń indywidualnych praw poszczególnych podmiotów, a zwłaszcza ewentualnego nadużycia wobec nich władztwa planistycznego gminy.

Wniesioną skargą zaskarżono uchwałę Nr XXIX/196/05 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 6 września 2005 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień w części dotyczącej działki oznaczonej w ewidencji gruntów nr 745/5 położnej w Korytkowie Dużym.

Obecna działka nr 745/5 powstała z podziału w 2023 r. działki nr 745/1.

Zaskarżonym planem miejscowym przyjętym uchwałą Nr XXIX/196/05 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 6 września 2005 r. na części tej działki ustalono przeznaczenie Lasy (symbol U14 ZL) (rysunek planu – k.48 akt sądowych).

Zaskarżonym planem miejscowym dokonano więc zmiany przeznaczenia części terenu obecnej działki nr 745/5.

Zmiana ta miała charakter istotny, albowiem dokonano zmiany terenu o innym pierwotnym przeznaczeniu na teren lasów (symbol ZL).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 u.p.z.p. kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy do zadań własnych gminy.

Niewątpliwie więc to gmina posiada kompetencję do samodzielnego i zgodnego z jej interesami kształtowania polityki przestrzennej, w tym ustalania przeznaczenia poszczególnych terenów, rozmieszczania inwestycji celu publicznego czy określania sposobów zagospodarowania i warunków zagospodarowania terenów położonych na jej obszarze. W ramach tych uprawnień gmina posiada także możliwość ingerencji w prawo własności podmiotów prywatnych.

Zasada ta ma niewątpliwie pierwszeństwo przy dokonywaniu kontroli sądowej aktów prawa miejscowego w postaci planów miejscowych, co oznacza, że u podstaw stwierdzenia nieważności tego typu aktów mogą leżeć tylko istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego.

Przysługujące gminie władztwo planistyczne nie ma natomiast charakteru absolutnego i niczym nieograniczonego.

Jak trafnie wskazuje się w orzecznictwie przyznanie gminie władztwa planistycznego nie może oznaczać podejmowania działań arbitralnych. Gminie przysługuje władztwo planistyczne, lecz z uprawnienia tego nie może korzystać w sposób dowolny. Władztwo to nie może być traktowane jako nieumotywowana ingerencja gminy w prawa właścicielskie. Ingerencja ta jest możliwa, ale musi też uwzględniać proporcjonalnie wyważony interes publiczny z uprawnieniami właścicielskimi.

Ingerencja w prawo własności podmiotów prywatnych powinna być dokonywana z zachowaniem konstytucyjnej zasady proporcjonalności wywodzonej z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Wymóg proporcjonalności, zwany także zakazem nadmiernej ingerencji, oznacza konieczność zachowania proporcji pomiędzy ograniczeniem danego konstytucyjnego prawa lub wolności (czyli nałożonymi na jednostkę obciążeniami), a zamierzonym celem (pozytywnym efektem) danej regulacji prawnej. Wymóg proporcjonalności oznacza konieczność wyważania dwóch dóbr (wartości), których pełna realizacja jest niemożliwa (tak m.in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 26 lutego 2021 r., sygn. akt IV SA/Wa 2439/20).

Odnosząc powyższe wywody teoretyczne do okoliczności faktycznych sprawy stwierdzić należy, że organ nie wykazał, by dochował tak rozumianej zasady proporcjonalności oraz przekroczył granice przysługującego mu władztwa planistycznego w zakresie, w jakim część obszaru obecnej działki nr 745/5 przeznaczył pod tereny lasów oznaczone symbolem U14 ZL w sposób arbitralny i niczym nie umotywowany.

Ingerencja w prawo własności podmiotów prywatnych powinna zostać należycie i wyczerpująco uzasadniona.

W szczególności organ powinien w sposób należyty umotywować zarówno przyczyny, jak i zasadność przyjmowanych rozwiązań dotyczących zmiany przeznaczenia terenów objętych planem miejscowym.

Zaskarżona uchwała Nr XXIX/196/05 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 6 września 2005 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień nie zawiera jakiegokolwiek uzasadnienia, które wyjaśniłoby potrzebę i zasadność przeznaczenia części obecnej działki nr 745/5 pod tereny lasów.

Uzasadnienia takiego nie przedstawił także organ w toku trwającego postępowania sądownoadministracyjnego, ograniczając się do stwierdzenia o tym, że nie znalazł podstaw do uwzględnienia przedmiotowej skargi, natomiast mając na uwadze, iż uchwały sprzeczne z prawem nie powinny funkcjonować w obrocie prawnym, co leży niewątpliwie w interesie publicznym, Gmina Biłgoraj pozostawia uznaniu Wysokiego Sądu zasadność stwierdzenia nieważności w/w uchwały w zakresie wskazanym w skardze.

Potrzeba i zasadność wprowadzenia takiego ustalenia (U14 ZL) nie została więc przez organ planistyczny w żaden sposób umotywowana.

Co więcej również z pozostałego materiału dowodowego nie wynika ani racjonalna przyczyna, ani zasadność zaskarżanych rozwiązań przeznaczających część obecnej działki nr 745/5 pod tereny lasów.

Jak wynika z wyjaśnień organu z ustaleń poprzednio obowiązującego na tym terenie miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj przyjętego uchwałą XVII/81/92 z dnia 13 sierpnia 1992 r., zmienionego uchwałą nr VI/27/94 z dnia 3 grudnia 1994 r. w sprawie wprowadzenia zmian

w miejscowym planie ogólnym zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj, przedmiotowa działka położna była na pograniczy dwóch obszarów oznaczonych symbolami:

MU – strefa mieszkaniowa-usługowa

SRO – strefa rolno-osadnicza (informacja – k.46 akt sądowych).

Informację tą potwierdza załączony do informacji rysunek planu miejscowego ogólnego (k.49-50 akt sądowych), z którego wynika, że teren obecnej działki 745/5 położony był na obszarze strefy rolno-osadniczej (symbol SRO), w bezpośredniej bliskości usytuowanej przy drodze publicznej strefy mieszkaniowo-usługowej (symbol MU).

Poprzednie przeznaczenie tego terenu w żaden sposób nie uzasadnia więc zmiany dokonanej zaskarżoną uchwałą, którą typowe tereny rolno-osadnicze, stanowiące naturalne zaplecze rolnicze zabudowy zagrodowej przeznaczono pod tereny lasów.

Jak wynika z map zamieszczonych na stronie internetowej Geoportalu teren obecnej działki 745/5 nie jest porośnięty roślinnością leśną.

Z map tych oraz map przedłożonych przez skarżących (k.8, 9 akt sądowych; nieoznaczone numerami karty akt administracyjnych) nie wynika również, by teren obecnej działki 745/5 był porośnięty roślinnością leśną także w latach poprzednich, w tym także w latach poprzedzających przyjęcie uchwały Nr XXIX/196/05 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 6 września 2005 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień. Na jednym z tych zdjęć obrazujących stan z lat sześćdziesiątych ubiegłego wieku widoczna jest kępa drzew (k.8 akt sądowych), jednakże drzewa te nie mają charakteru kompleksu leśnego, jak też nie rosną na obszarze obecnej działki 745/5.

Teren obecnej działki 745/5 nie stanowi także integralnej części zwartego kompleksu leśnego. W pobliżu działki 745/5 znajduje się wprawdzie kompleks leśny, jednakże położony jest on na obszarze sąsiedniej wsi Korytków Mały, a od działki skarżących oddziela go utwardzona droga gminna (wyjaśnienia skarżącego k.42 akt sądowych).

Brak jest także podstaw do tego, by potrzebę i zasadność przeznaczenia części obecnej działki nr 745/5 pod tereny lasów wyprowadzać z postanowień studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

Jak wynika, z załączonego do tekstu planu miejscowego rysunku studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, znajdującego się w aktach administracyjnych, obecna działka nr 745/5 usytuowana jest na obszarze oznaczonego kolorem jasnozielonym terenu o symbolu W2 (strefa o dominującej funkcji rekreacyjno-wypoczynkowej), na pograniczu z terenem oznaczonym kolorem ciemnozielonym o funkcji: wsie podmiejskie – urbanizowane.

W sprawie organ planistyczny nie wykazał, jaki interes publiczny przemawiał za zmianą przeznaczenia przedmiotowego terenu na tereny leśne.

W powyższej zmianie trudno dopatrzeć się jakiegokolwiek interesu publicznego, rozumianego jako uwzględnienie potrzeb lokalnej społeczności oraz potrzeb związanych z planowaniem przestrzennym, tym bardziej takiego, który mógłby uzasadniać związane z tym ograniczenie prawa własności.

Takie działanie jest nieracjonalne, nie służy w żaden sposób interesowi publicznemu, godząc przy tym w skarżących jako obecnych właścicieli działki nr 745/5.

Taką, niczym nieuzasadnioną ingerencję w sferę praw skarżących jako właścicieli działki nr 745/5 uznać należy za naruszające zasadę proporcjonalności nadużycie władztwa planistycznego.

Jak już wskazywano wyżej organ nie wykazał bowiem, jaki interes publiczny przemawia za zmianą przeznaczenia przedmiotowego terenu z terenu rolno-osadniczego na tereny lasów.

Z tych też względów Sąd stwierdził nieważność uchwały Nr XXIX/196/05 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 6 września 2005 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień w części dotyczącej działki oznaczonej w ewidencji gruntów nr 745/5 położonej w Korytkowie Dużym, obręb 0014 Korytków Dużym.

W zakończeniu zwrócić należy natomiast uwagę na to, że działka nr 745/5 objęta jest również postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla powiększenia cmentarza

grzebalnego w miejscowości Korytków Duży przyjętego uchwałą Nr X/63/19 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 30 maja 2019 r., zaś stwierdzona w przedmiotowej sprawie częściowa nieważność uchwały Nr XXIX/196/05 nie niweczy ustaleń wynikających z uchwały Nr X/63/19.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przywoływanych wyżej przepisów oraz w oparciu o art. 147 § 1 p.p.s.a., orzeczono jak w sentencji wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.